

26.06.2024 r.

NFZ-BP.5202.23.2024

2024.201215.BAST

P. Sp. z o.o.

Decyzja nr 22/2024/BP

Prezesa

Narodowego Funduszu Zdrowia

Na podstawie 109a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2024 r. poz. 146), zwanej dalej: „ustawą o świadczeniach”, w zw. z art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, po rozpatrzeniu wniosku P. Sp. z o.o. z siedzibą w ..... o wydanie interpretacji indywidualnej, w zakresie podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu,

uznaję za nieprawidłowe stanowisko Przedsiębiorcy, dotyczące niepodlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tytułu wynagrodzenia otrzymywanego w zamian za wykonywanie na rzecz spółki świadczeń niepieniężnych o charakterze powtarzającym się, oznaczonych co do zakresu i rodzaju w umowie spółki, do których stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 26 kwietnia 2024 r. (data wpływu do organu 14 maja 2024 r.) P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w ..... (KRS: .....,) (zwana dalej „Przedsiębiorcą” lub „Spółką”), zwróciła się do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia (zwanego dalej „Prezesem NFZ”) o interpretację indywidualną w zakresie przepisów dotyczących podlegania obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego.

Ponieważ wniosek zawierał braki formalne, pismem z dnia 27 maja 2024 r. Spółka została wezwana do ich uzupełnienia, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia. Braki zostały usunięte w terminie.

W opisie stanu faktycznego Przedsiębiorcy wskazał, że jest firmą ubezpieczeniową. Oferuje swoim klientom ubezpieczenia majątkowe, osobowe, komunikacyjne. Przedmiotem jego przeważającej działalności jest działalność agentów i brokerów ubezpieczeniowych. Wspólnikami Przedsiębiorcy są dwie osoby, które posiadają po 50 udziałów w kapitale zakładowym Spółki, o wartości nominalnej po 2.500,00 zł każde z nich. Wspólnicy planują dokonanie zmiany umowy spółki, która miałaby polegać na nałożeniu na wspólnika, będącego jednocześnie członkiem zarządu Spółki, przewidzianego w art. 176 Ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 18 z późn.zm.)-zwanej dalej: „KSH” - obowiązku powtarzających się świadczeń niepieniężnych. Rodzaj i zakres (tj. częstotliwość i wymiar) tych świadczeń zostanie określony w następujący sposób:

1. Przygotowanie co miesiąc od 50 do 80 ofert dla klientów Wnioskodawcy,
2. Odbycie miesięcznie od 20 do 40 spotkań z klientami,
3. Przeprowadzenie szkoleń dla pracowników - 4 razy w miesiącu,
4. Odbycie spotkań wewnętrznych - 4 razy w miesiącu,
5. Opracowywanie procedur - w wymiarze jedna procedura rocznie,
6. Wdrażanie procedur - w wymiarze jedna procedura rocznie,
7. Aktualizacja procedur - co najmniej 3 razy w miesiącu,
8. Pozyskanie dotacji (opracowanie wniosku, przygotowanie materiałów, itp.) - w wymiarze jeden wniosek o dotację rocznie,
9. Przygotowanie rozliczeń prowizji - raz w miesiącu,
10. Sprzedawanie polis - w wymiarze od 20 do 300 miesięcznie,
11. Pozyskanie nowych klientów - w wymiarze od 10 do 30 klientów miesięcznie,
12. Pozyskanie nowych partnerów (kontrahentów) - w wymiarze od 1 do 2 miesięcznie.

Wynagrodzenie wypłacane wspólnikowi w zamian za powtarzające się świadczenie niepieniężne nie będzie przewyższać cen lub stawek przyjętych w obrocie. Będzie ono miało charakter rynkowy. Wysokość wynagrodzenia należnego wspólnikowi w zamian za powtarzające się świadczenia niepieniężne zostanie określona w umowie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub w uchwale zgromadzenia wspólników.

Przedstawione powyżej czynności w ramach powtarzających się czynności wspólnika nie mają na celu zastąpienie personelu utrzymującego ruch przedsiębiorstwa, który to personel Spółka i tak posiada. Powtarzające się czynności stanowią jedynie część czynności, które są potrzebne, aby spółka mogła działać i prowadzić działalność. Część z tych czynności może wykonywać

wyłącznie wspólnik z uwagi na posiadane kompetencje, doświadczenie i uprawnienia. Świadczenia te pozostają w ścisłym związku z zamierzeniami i celem, dla którego wspólnicy utworzyli spółkę. Wspólnik nie wykonuje usług pod kierownictwem, jak również nie podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej. Wspólnik pozostaje uprawniony do samodzielnego decydowania o miejscu, czasie i sposobie wykonywania usług.

W świetle tak opisanego stanu faktycznego Przedsiębiorca postawił następujące pytanie: Czy prawidłowe jest stanowisko, zgodnie z którym Przedsiębiorca nie jest zobowiązany - jako płatnik składek - do poboru składek na ubezpieczenie zdrowotne od wynagrodzenia wypłacanego Wspólnikowi w zamian za powtarzające się świadczenia niepieniężne, ustanowione na podstawie art. 176 k.s.h., a to z uwagi na to, że Wspólnik nie podlega z tego tytułu obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Zgodnie ze stanowiskiem Przedsiębiorcy wynagrodzenie wypłacone Wspólnikowi z tytułu świadczenia na rzecz Spółki powtarzających się świadczeń niepieniężnych nie stanowi podstawy do naliczania składek na ubezpieczenie zdrowotne, bowiem art. 66 ustawy o świadczeniach zawiera katalog zamknięty podmiotów podlegających ubezpieczeniu zdrowotnemu i nie ma w nim wspólników otrzymujących wynagrodzenie z tytułu wykonywania świadczeń niepieniężnych określonych w umowie spółki. Podobne stanowisko - zdaniem Przedsiębiorcy - zostało zawarte w kilku interpretacjach wydanych przez Prezesa NFZ, co również przemawia za uwzględnieniem zaprezentowanego w niniejszej sprawie stanowiska.

W ocenie Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia stanowisko Przedsiębiorcy jest nieprawidłowe. Punktem wyjścia dla rozważań pojawiających się na tle przedstawianego zdarzenia przyszłego należy uczynić art. 176 KSH zgodnie z którym, jeżeli wspólnik ma być zobowiązany do powtarzających się świadczeń niepieniężnych, w umowie spółki należy oznaczyć rodzaj i zakres takich świadczeń (§1). Wynagrodzenie wspólnika za takie świadczenia na rzecz spółki jest wypłacane przez spółkę także w przypadku, gdy sprawozdanie finansowe nie wykazuje zysku. Wynagrodzenie to nie może przewyższać cen lub stawek przyjętych w obrocie (§2). W celu skutecznego ustanowienia instytucji opisanej w art. 176 § 1 KSH, strony umowy spółki powinny oznaczyć co najmniej rodzaj i zakres świadczeń. Pod pojęciem rodzaju należy rozumieć przedmiot świadczenia. Drugim obligatoryjnym elementem zobowiązania wspólnika pozostaje jego zakres, przez co rozumie się rozmiar i okres świadczenia (w znaczeniu częstotliwość). Zgodnie z brzmieniem normy ustanowionej w art. 176 KSH, świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny – periodyczny. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania

jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020). W odróżnieniu od świadczeń periodycznych (okresowych), w przypadku świadczeń ciągłych czas jest wyznacznikiem rozmiaru świadczenia. Świadczenie ciągłe polega na określonym, stałym zachowaniu się dłużnika przez czas trwania stosunku zobowiązaniowego. Do uznania świadczenia za ciągłe wystarcza, jeżeli składa się ono z pewnych powtarzających się stale, następujących po sobie psychofizycznych aktów dłużnika, które – mimo że oddzielone w czasie – tworzą razem funkcjonalną całość. Miernikiem tej całości jest czas, a interes wierzyciela jest zaspokajany właśnie dlatego, że odpowiednie zachowanie się dłużnika trwa w czasie (T. Dybowski [w:] K. Osajda (red.) Prawo zobowiązań – część ogólna. System Prawa Prywatnego tom 5, Warszawa 2020, Wydanie 3). Czym innym jest świadczenie okresowe, zwane periodycznym lub powtarzającym się. Takie świadczenie – zgodnie z doktryną – polega na stałym dawaniu przez czas trwania stosunku prawnego, w określonych regularnych odstępach, pewnej ilości świadczeń (pieniędzy lub innych rzeczy zamiennych). Kolejne świadczenia pozostają względem siebie w układzie periodycznym. Kategoria świadczeń okresowych jest więc wyróżniana na podstawie innych kryteriów niż świadczenia jednorazowe oraz ciągłe. Poza kryterium czasu pojawia się kryterium dodatkowe, tj. ilość świadczeń spełnianych w ramach jednego stosunku zobowiązaniowego (por.: T. Dybowski [w:] K. Osajda (red.) Prawo zobowiązań – część ogólna. System Prawa Prywatnego tom 5, Warszawa 2020, Wydanie 3).

Odwołując się natomiast do historycznej genezy instytucji ustanowionej mocą art. 176 KSH należy wskazać, że celem, dla którego ustanowiono instytucję powtarzających się świadczeń niepieniężnych było zaspokojenie potrzeb gospodarczych akcyjnej spółki cukrowej, poprzez nałożenie na akcjonariuszy – plantatorów buraków cukrowych, dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, dostaw buraków cukrowych, w zamian za materiał siewny, nawozy oraz z góry ustaloną cenę. Chodziło o stworzenie, w sytuacji braku uregulowań umów dostawy, jak w art. 605 i n. KC bądź kontraktacji, stałych powiązań gospodarczych, które miały na celu korzystne pozyskiwanie (z plantacji położonych w najbliższej okolicy cukrowni, ze względu na koszty transportu), (dobrego) surowca (materiał siewny, nawozy i doradztwo od cukrowni), a przede wszystkim uniemożliwienie wypowiedzenia umowy lub wystąpienia ze spółki. Przydatność regulacji dotyczących powtarzalnych świadczeń niepieniężnych, o których mowa w art. 176 KSH – jak podkreślają komentatorzy – aktualnie wydaje się wątpliwa. Poza ewentualną przydatnością dla kooperacji gospodarczej między spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a

jej wspólnikami w zakresie produkcji rolnej (roślinnej, zwierzęcej i sadowniczej), oraz leśnej, praktyczniej jest uregulować owe kwestie w umowach cywilnoprawnych, np. sprzedaży, a zwłaszcza dostawy lub kontraktacji. Stosunki takiego rodzaju są ponadto charakterystyczne raczej dla spółdzielni, aniżeli dla spółki kapitałowej. Podawane w literaturze przedmiotu przykłady (dostarczanie spółce surowców lub prefabrykatów, udostępnianie spółce maszyn i urządzeń, w tym środków transportu, pomieszczeń handlowych, świadczenie doradztwa), potwierdzają raczej tezę o „schyłkowym” znaczeniu tej instytucji dla ukształtowania dodatkowych obowiązków wspólników wobec spółki kapitałowej. Inne instytucje prawa spółek, np. inne obowiązki w rozumieniu art. 159 KSH, dodatkowe świadczenia (obowiązki) na rzecz spółki (art. 174 § 5 KSH), a zwłaszcza umowy cywilnoprawne (w tym również ustawowe regulacje umowy dostawy, art. 605 i n. KC bądź kontraktacji, art. 613 i n. KC), są elastyczniejszym i sprawniejszym instrumentem tworzenia stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami niż dopuszczalne formy obowiązku powtarzających się świadczeń niepieniężnych (Kodeks spółek handlowych. Komentarz red. Zbigniew Jara, 2022).

Jak wskazuje się w piśmiennictwie, świadczenia, o których mowa w art. 176 KSH, są to głównie świadczenia polegające na zachowaniu czynnym wspólnika, czyli działaniu, daniu (*facere, dare*), ale możliwe jest również zastrzeżenie obowiązku świadczenia polegającego na zaniechaniu czy znoszeniu określonych działań spółki (*non facere, pati*). Ponieważ zobowiązanie do powtarzających się świadczeń niepieniężnych stanowi przejaw współdziałania dla osiągnięcia wspólnego celu (art. 3 KSH), charakter takiego obowiązku powinien być związany z przedmiotem działalności spółki. Jego realizacja może mieć nawet w konkretnym przypadku zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia przez spółkę założonego celu. Wprowadzenie obowiązku powtarzających się świadczeń niepieniężnych stanowi wyraz pewnej kooperacji pomiędzy spółką a wspólnikiem, której źródłem jest wyłącznie stosunek prawny spółki z o.o. Może ona jednocześnie być związana z wykonywaniem przez niego we własnym imieniu działalności gospodarczej lub zawodowej. Współpraca taka powoduje powstanie korzyści zarówno po stronie spółki, jak i wspólnika (zob. A. Kidyba, Kodeks..., t. 1, 2017, s. 785-786). Mając na uwadze powyższe, wskazane przez Spółkę powtarzające się świadczenia niepieniężne nie prowadzą w istocie do osiągnięcia celu omawianego tu uregulowania, tj. do powstania stałego powiązania gospodarczego pomiędzy wspólnikiem a Spółką, a sprowadzają się w sposób faktyczny do wykonywania w sposób stały czynności noszących cechy świadczenia usług (starannego działania) na rzecz Spółki, w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej.

Zgodnie z treścią wniosku przedmiotem działalności Spółki jest działalność związana z działalnością agentów i brokerów ubezpieczeniowych. Analizując przedmiot działalności Spółki w powiązaniu z zakresem i rodzajem czynności, jakie mają być wykonywane przez Wspólnika, stwierdzić należy, że zdecydowana część z nich sprowadza się do bieżącego, stałego prowadzenia spraw Spółki w sposób zorganizowany i ciągły oraz związane są z funkcjonowaniem Spółki jako korporacji. Pozostała natomiast część czynności wskazanych we wniosku spełnia cechy zlecenia czy też pracy. Wobec powyższego świadczenia te nie mają – mimo takiego nazwania ich przez Spółkę – charakteru powtarzających się świadczeń, ale są świadczeniami ciągłymi zapewniającymi ciągłość funkcjonowania Spółki.

Odnosząc się w tym miejscu do określonych we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej rodzajów świadczeń, należy wskazać, że dotyczą one w przeważającym zakresie sfery wewnętrznych stosunków spółki jako korporacji, a nie relacji zewnętrznych. Wspólnik - jak wynika z wniosku - będzie zobowiązany do: przygotowania co miesiąc od 50 do 80 ofert dla klientów, odbycia miesięcznie od 20 do 40 spotkań z klientami, przeprowadzenia szkoleń dla pracowników - 4 razy w miesiącu, odbycia spotkań wewnętrznych - 4 razy w miesiącu, opracowywania procedur - w wymiarze jedna procedura rocznie, wdrażania procedur - w wymiarze jedna procedura rocznie, aktualizacji procedur - co najmniej 3 razy w miesiącu, pozyskania dotacji (opracowanie wniosku, przygotowanie materiałów, itp.) - w wymiarze jeden wniosek o dotację rocznie, przygotowanie rozliczeń prowizji - raz w miesiącu. Są to czynności związane ze sferą wewnętrzną Spółki. W efekcie nie można przyjąć, że są one świadczeniami mającymi czynić zadość interesom wierzyciela, którym w tym przypadku jest spółka. W przedmiotowym przypadku Wspólnik niczego nie „daje”, czy też nie „czyni” czegoś „na zewnątrz” na rzecz Spółki, a jedynie wykonuje czynności faktyczne. Są one wykonywane w sposób stały, to jest przez cały czas prowadzenia przez Spółkę zorganizowanej działalności zarobkowej. Tak długo bowiem jak Spółka prowadzi działalność gospodarczą, tak długo istnieje potrzeba stałego, a więc ciągłego wykonywania przez wspólnika wspomnianych wyżej czynności. Co istotne – jak wynika z wniosku – zakres świadczeń wspólnika został określony jako bezterminowy, nie określono bowiem okresu w ciągu którego obowiązki te będą spoczywać na wspólniku. Oznacza to, że – o ile nie zostaną wcześniej zniesione – spoczywają one na wspólniku przez cały okres normalnego funkcjonowania spółki, a także w fazie jej likwidacji, jeżeli jest to uzasadnione z uwagi zwłaszcza na cele likwidacji i okoliczności dotyczące danego przypadku likwidacji spółki. Świadczenia te wpisują się w dyspozycję normy zawartej w art. 201 § 1 KSH.

Zgodnie z art. 201 § 1 KSH zarząd prowadzi sprawy spółki. Jak podkreśla doktryna, prowadzenie spraw spółki obejmuje realizację stosunków wewnętrznych, które ograniczają się, co do zasady, do czynności organizacyjnych. Ponadto użyte w czasie teraźniejszym sformułowanie „prowadzi sprawy spółki” uzasadnia tezę, że czynności te mają charakter permanentny czyli ciągły. W związku z powyższym prowadzenie spraw Spółki przez zarząd ma charakter ciągły. W kontekście powyższych uwag trzeba stwierdzić, że opisany we wniosku stosunek prawny łączący wspólnika ze Spółką, nie mieści się w hipotezie normy prawnej z art. 176 KSH. Jak wynika z wniosku wspólnik który zobowiązany zostanie w umowie spółki do wykonywania świadczeń na jej rzecz, jest jednocześnie członkiem zarządu Spółki. Zważywszy na powyższe okoliczności przyjąć należy, że powyżej wymienione świadczenia sprowadzają się de facto do prowadzenia spraw Spółki, o których mowa w art. 201 § 1 KSH. I jako takie są bez wątpienia świadczeniami o charakterze ciągłym. Przedmiotowe świadczenia wspólnik, który będzie jednocześnie członkiem zarządu Spółki, wykonywałby również w przypadku, gdyby nie zostały one wyszczególnione w umowie Spółki jako świadczenia niepieniężne. Są to bowiem czynności, które w ścisły sposób są powiązane z prowadzeniem spraw spółki, jej kierowaniem i zarządzaniem. Trudno bowiem sobie wyobrazić aby członek zarządu w ramach pełnionej funkcji nie brał udziału w spotkaniach z klientami, spotkaniach wewnętrznych. Podobnie opracowanie, aktualizacja i wdrażanie procedur są to czynności, które mieszczą się w prowadzeniu spraw spółki i powiązane są z czynnościami związanymi typowo z zarządzaniem Spółką. Analogicznie należy potraktować pozyskiwanie dotacji, przygotowywanie rozliczeń prowizji czy też prowadzenie szkoleń dla pracowników Spółki (zatem szkoleń wewnętrznych). Warto zaznaczyć, że stanowisko takie zajął również Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 28 września 2023 r. (sygn. akt II GSK 1810/22), w którym podkreślił, iż do świadczeń niepieniężnych o charakterze stałym (a więc do których nie stosujemy art. 176 KSH) zaliczyć należy m.in. zarządzanie spółką. Odnosząc się z kolei do czynności takich jak: sprzedawanie polis, pozyskanie nowych klientów, pozyskanie nowych partnerów (kontrahentów) to przyjąć należy - mając na uwadze wymiar godzinowy i ich zakres - że są to czynności, które mogłyby być wykonywane przez personel Spółki. W konsekwencji, stosownie do treści art. 2 KSH, zasadnym jest zakwalifikowanie tak oznaczonych zobowiązań z zastosowaniem przepisów KC. Tym samym należy przyjąć, że wypełniają one – podobnie jak pozostałe czynności wymienione we wniosku - przesłanki tytułu do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym, o jakim mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach. Zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach, obowiązkowi

ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia lub osobami z nimi współpracującymi.

Przedstawione w stanie faktycznym elementy przedmiotowo-istotne (*essentialia negotii*) świadczeń niepieniężnych (w tym w szczególności przedmiot czynności, opisanych jako odpłatne czynności starannego działania o charakterze powtarzającym się, które mają być wykonywane bezterminowo), nakazują przyjąć kwalifikację prawną z art. 750 k.c. Przepis ten ma bowiem zastosowanie do każdej umowy wzajemnej, która nie jest uregulowana innymi przepisami. Powyższe potwierdza brak odpowiedzialności przed osobami trzecimi (klientami Przedsiębiorcy), odpowiedzialność za staranne działanie (brak odpowiedzialności za rezultat), brak regulacji w zakresie czasu, miejsca i osobistego wykonywania usługi. Z tych względów do opisanych we wniosku relacji pomiędzy wspólnikiem a Spółką zastosowanie będą miały przepisy KC dotyczące zlecenia. Przy czym, zgodnie z wolą ustawodawcy, tytułem do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym – w oparciu o przywołany przepis art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach – nie są wyłącznie umowy zlecenia sensu stricte, ale wszystkie umowy, do których zastosowanie mają przepisy dotyczące zlecenia, tj. umowy usługowe. Na gruncie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach tytułem do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym nie jest zatem wyłącznie umowa zlecenia albo umowa świadczenia usług, ale każda umowa nienazwana lub umowa o charakterze mieszanym, do której zastosowanie mają przepisy o zleceniu. Analogiczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 6 lutego 2024 r. (sygn. akt VI SA/Wa 5812/23) w którym przyjął, że nie może mieć ma zastosowania art. 176 KSH do przypadków, gdy sens przyjętego przez Spółkę rozwiązania sprowadza się *de facto* do wykonywania w sposób stały czynności noszących cechy świadczenia usług lub pracy na rzecz Spółki, w tym takich które mogą być uznane za właściwe dla zakresu kompetencji członka zarządu. Innymi słowy art. 176 KSH nie obejmuje sytuacji, gdy wspólnik w oparciu o instytucję art. 176 KSH zastąpił w ramach prowadzonej przez nią działalności zleceniobiorców lub pracowników, których spółka musiałaby zatrudniać (podobnie w sprawie o sygn. akt: VI SA/wa 5810/23, VI SA/Wa 5811/23, sygn. akt VI SA/Wa 5813/23). Biorąc powyższe pod uwagę, należało stwierdzić jak na wstępie.

Na koniec wskazać należy, że rozstrzygnięcia wydawane przez Prezesa NFZ na podstawie art. 109a ustawy o świadczeniach, odnoszą się do swoistej sytuacji konkretnego przedsiębiorcy, który wnosi o wydanie interpretacji w jego indywidualnej sprawie. Stan faktyczny każdej rozpatrywanej sprawy jest inny, co nie pozwala organowi na wydawanie takich samych rozstrzygnięć, nawet jeżeli wnioski o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczą tego samego zagadnienia prawnego. Podkreślić należy, że w postępowaniach zmierzających do wydania interpretacji indywidualnej tożsame stany faktyczne z samego założenia tej instytucji, nie występują, chociaż mogą być one do siebie podobne.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji stronie przysługuje:

1) na podstawie art. 34 ust. 5 Prawa przedsiębiorców w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r.- Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2024 poz.572), zwanej dalej „k.p.a.” prawo wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, albo

2) na podstawie art. 127a k.p.a., w zw. z art. 127 § 3 k.p.a., prawo zrzeczenia się prawa wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Oświadczenie o zrzeczeniu należy złożyć do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji. Z dniem doręczenia Prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, albo

3) na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, z późn. zm.) prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z pominięciem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia ul. Rakowiecka 26/30, 02-528 Warszawa, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Na podstawie art. 214, art. 219 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz na podstawie § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535) strona jest zobowiązana uiścić wpis stały od skargi w wysokości 200 złotych.

Na podstawie art. 243 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi strona, która spełnia ku temu przesłanki, może ubiegać się o przyznanie prawa pomocy.